

Yaşasın dünya işçilerinin bayramı!

Uluslararası işçi birliği'nin 1 Mayıs'ı işçi bayramı olarak ilan etmesi, 1889'da, işçi sınıfı mücadelesinin dünya çapında yaygınlaşmış olduğu bir dönemde; Clara Zetkin'in Karl Liebknecht'in, Paul Lafargue'in ve Ferdinand August Bebel'in çabalarıyla gerçekleşmiştir.

O zamandan bu yana işçiler bu günü, dünyanın her tarafında, içinde bulundukları koşullara bağlı olarak, farklı form ve biçimlerde kutlamaktadır. O işçiler ki, burjuvaziye karşı olan haklı davalarında direniyorlar.

İlk olarak 1856'da Avusturalya işçileri bu günü 8 saatlik iş gününü yasallaştırmak amacıyla bir mücadele ve bayram günü olarak seçtiler. Yirmi yıl sonra 1 mayısta Amerikan işçileri de Avusturalya'lı yoldaşlarının izinden gidip, üretimi tamamen durdurup sokaklara döküldüler ve bu günü uluslararası grev günü ilan ettiler.

Enternasyonal işçi birliğinin, bugünü resmi olarak uluslararası işçi günü ilan etmesine kadar geçen uzun yıllar boyunca, çalışan sınıflar dünyanın her tarafında 8 saatlik işgünü uğruna mücadeleyi sürdürdü ve bu sloganı ellerindeki kıvıllı bayrağın somutlaşmış ifadesi haline getirdiler.

günlük Sekiz saatlik çalışma bir çok ülkede resmileşmesi bu mücadelelerin bir sonucudur. Kimi gelişmiş kapitalist ülkelerde işçiler bununla da kalmamış, daha fazlasını bile talep etmiş ve fabrika sahiplerine günlük sekiz saatten kısa çalışmasını dayatmıştır. Ancak, emperyalizmin boyunduruğu altındaki ülkelerde durum çok farklıdır.

Bu ülkelerde ve bunlardan birisi olan İran'da günlük sekiz saatlik çalışma yasal açıdan tanınmış olmasına karşın, işçiler çoğunlukla sekiz saatten çok daha uzun sürelerle çalışmak zorunda kalmaktadır. Bir çok durumda işçiler ailelerini geçindirebilmek için 8 saatten çok daha uzun sürelerle çalışmak zorunda kalmaktadır.

1 Mayıs'ı her yıl kutlayarak yaşatmak, günümüz işçilerine geçmişin işçi sınıfı mücadelelerini anımsatmakla kalmamakta, bu gün, onlara mücadeleye devam edebilmeleri ve hedeflerine ulaşabilmeleri için taze enerji ve güç'te vermektedir. Kimi ülkelerde bu günü kutlayan işçiler, sınıfsal gücünü göstermek amacıyla, milyonlar olup sokaklara akmaktadır. Diğer bazı ülkelerde işçiler küçük gruplar halinde toplanmakta; kimi ülkelerde ise işçiler 1 Mayıs'ı kutlamak için gizlice bir araya gelmektedir.

Böylece, her yerde, uluslararası işçi bayramı için yapılan büyük ve küçük gösteri yürüyüşlerinde, toplantılarda işçilerin kararlılığı, gücü, militanlığı ve bu grupların örgütlülük düzeyi gösterilmektedir.

İran'da İslam Cumhuriyetinin baskısı altında işçi sınıfı bugün işçi bayramını kutlayamamaktadır. Asgari ücret o denli düşük tutulmuştur ki, sadece 8 saatlik bir çalışmayla kendilerini ve ailelerini doyuracak kadar parayı kazanmaları olanaksızdır. İslam Cumhuriyetinin 1396 yılı için (2017-2018 dönemine denk gelmektedir) kabul etmiş olduğu 930.000 Tooman'lık (yaklaşık olarak 250 \$ etmektedir) asgari ücrete bir göz atmak durumu

anlamak için yeterlidir. Bu durumda devletin resmen ilan ettiği yoksulluk sınırına ulaşabilmesi için işçilerin üç hatta dört kat uzun çalışması gerekmektedir. Günlük iş saatinin arttırılması işçi sınıfının üzerindeki sömürüyü ve işverenin cebine inen karı arttırmaktadır. Bu gerçeklere karşın İran'ın aç gözlü burjuva sınıfı bu ücretleri dahi zamanında ödemeye yanaşmamakta, işverenler, işçilerin ücretlerini kimi zaman aylarca banka hesaplarında tutarak banka faizleriyle ayrıca kar etmektedir. işçilerin içerdeki maaşlarının ödenmesi bu tür durumlarda tek ortak talep haline gelmekte ve bizler işçilerin protestolarında “açız” diye haykırmalarına tanık olmaktadır.

Sıkıntılar içindeki çalışan sınıflar, uluslararası işçi bayramını bu yıl da bağımsız örgütlenmenin tamamen engellenmiş olduğu ve işçi sınıfının içinde bulunduğu, acı veren dağınıklık koşullarında kutlamaktadır. Bu koşullar asalak kapitalistler tarafından, onların bağımlı köpeği İslam Cumhuriyeti'nin desteği ile yaratılmıştır. İşçilerin çalışma sürelerini uzatarak, direnme gücünü kırmak için elinden gelen herşeyi yapan onlardır. Ve yine onlar, aslında küçük bir miktar olan ücret borçlarını dahi ödemeyi reddederek işçileri yoksulluk, sıkıntı ve açlık içinde bırakanlardır. Bu koşullarda kapitalistlere ve onların destekçisi yönetime karşı mücadeleyi yükseltmekten ve emeğin onurunu savunmaktan başka bir seçenek yoktur. Bugün, mücadeleciler işçilerin bütün İran sathında böylesi bir direnişine tanık olmaktadır. Bu görev kendi içinde işçi düşmanı, emperyalizme bağlı İslam Cumhuriyeti'nin yıkılışına giden yolun taşlarını döşemeye de hizmet edecektir.

İşçilerin, asalak kapitalizm tarafından yaratılmış olan, anlatmak için sözcüklerin yetersiz kaldığı, bu korkunç sistemden kurtuluşu ise İslam Cumhuriyetinin devrilmesi ve gaddar kapitalist düzenin yok edilmesi ile mümkündür. Ancak silahlı ve devrimci bir mücadele ile yerine getirilebilmesi olanaklı olan bir görevdir bu.

Yaşasın dünya işçilerinin birliği!

Kahrolsun emperyalizmin uşadı İran İslam Cumhuriyeti!

Yaşasın Devrimin Zaferi!

Yaşasın Komünizm!

İran Halkının Fedai Guerrillaları

Iranian People's Fadaee Guerrillas (IPFG)

Nisan 2017